

РЕШЕНИЕ

№ 7295

гр. София, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **12177** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на И. Н. И. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 24-4332-006037/01.11.2024 г., издадена от полицейски инспектор, отдел "Пътна полиция" при СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че на датата на извършване на нарушението посочена в ЗППАМ оспорващият не е бил в Р България и няма вина, че лицето Н. Ч. /негов племенник/ е управлявало без негово знание МПС, което е било паркирано на домашния му адрес. Счита, че отговорността е лична. По тези съображения претендира отмяна на наложената принудителна мярка.

Ответникът – полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ СДВР – П. Х. П., редовно уведомен, чрез юрк. М., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена по съображения подробно изложени в хода по същество на спора и в писмени бележки.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната Заповед по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на оспорващия е наложена

ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС – лек автомобил Мазда 5 за срок от шест месеца, като е отнето СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] . Заповедта е постановена въз основа на издаден АУАН серия GA № 1264641 от 22.10.2024 г. против Н. И. Ч., който на 22.10.2024 г., около 16:31 часа, е управлявал горепосоченото МПС в [населено място] по [улица]с посока от [улица]към [улица]. Водачът е неспособен - управлявал е ППС без да притежава СУМПС.

По делото са приети без оспорване от страните писмени доказателства представени с административната преписка, включително и такива касаещи компетентността на административния орган, издал процесната заповед.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9570 от 13.09.2023 г. на директора на СДВР, като не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея е посочено, че се издава въз основа на АУАН, като са описани и установените с акта обстоятелства. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. С оглед на това същата е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения АУАН. Не се констатират отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. С оглед изложеното по-горе не се констатират основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Съобразно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по

пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т. 2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 03.01.2018 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП постановява, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че ППС, чийто собственик е жалбоподателят, е било управлявано от неправопособен водач - Н. И. Ч., т. к. след извършена проверка служителите на реда са установили, че същият никога не е притежавал СУМПС. В приложения АУАН от 22.10.2024 г. е отразена описаната фактическа обстановка. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма. Същият е официален достоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която не е оборена в хода на съдебното производство. Въз основа на него по безспорен начин се доказва извършеното административно нарушение от водача Ч., който никога не е разполагал със СУМПС.

Както беше посочено по-горе Законът за движение по пътищата предвижда налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“) и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата, посочени по-горе, без да отчита като релевантно наличието или липсата на субективен елемент – знание, вина, наличие на договорни отношения между водача на ППС от една страна и собственика, респ. лична отговорност на водача, който е неправоспособен. Поради това, всички възражения на жалбоподателя в този смисъл са неоснователни. Мярката е наложена в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неправоспособни лица да управляват МПС, в защита на значимия обществен интерес, свързан с осигуряване на безопасното движение по пътищата, което включва и управление на МПС от правоспособни лица – лица, които притежават свидетелство за управление на МПС, на които същото не е отнето и които не са лишени по този начин

от правото да управляват МПС. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Съобразно изхода на спора в полза на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Н. И. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006037/01.11.2024 г., издадена от полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА И. Н. И. от [населено място], ЕГН – [ЕГН], да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева – разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: